

Ty's ale, nevěrná, mne odešla,
po horách, po dołách sem a tam šla;
poslúchat ně nechceš, také hněváš;
hríchy rozmnožuješ, co z toho máš?
Již jest mnoho,
nechej toho,
aby ti to věčně neškodilo.

Pýcha tvá mně trním korunuje,
lenivost' a chlípnost' mně bičuje;
závist' tvá mně na smrt' odsuzuje,
hněv kričí: Ukřižuj! a mně bije.
Tvé lakomství,
a obžerství,
žlučí mně napájí, z šatú zvláčí.

Ach velmi tesklivá jest duše má,
až k smrti pro tebe zarmúcená;
neb těžké břemeno nepravosti
reže mně ramena až do kosti:
Již, již padám,
a omdlévám,
pro tebe, ovečko, hle umírám.

Skały se nad smrtí mú pukají,
a slúnce s měsícem zatmívají;
snád' ani srdce tvé není kameň,
když vidíš, pro tebe jak sem raněn.
Aspoň lituj,
mně poľituj,
rozpomeň se na to, že sem Bůh tvůj.

1938.

Z Velké

Zdlouha.

Ach, člově - če hrí - šný, poslyš mé zpí - va - ní,
pohled' a roz - va - žuj Je - ži - šo - vy ra - ny.